

Тихо је гледао сребрни месец кроз прозор. Ципелице на клупици су биле црвене као на дану, али мирне су биле и чисто уморне.

По каквим ћете путевима само ходити, ципелице?

У грлу ме је стегла чудна милина и мисли су се понављале: Куда, реците, куда ћете ходити, ципелице? По каквим путевима ће ићи Владоша кроз живот, по каквим стазама, по каквим стрменима. И Пикица, куда ће она ходити по свету? По својој земљи, по туђини, по лепим или по ружним путевима?

Ципелице, желела бих да идете к срећи, по пријатним крајевима, к срећном циљу!

Заикотале су се црвене ципелице на сребрној месечевој светлости: „Ој, неумнице, шта питаш! То нико не зна, нико!“

Напољу негде у трећој, четвртој улици су залајали пси, коњи су затопотали и кола су затандркала. Пробудила сам се.

Да, истина, кад год купујем Владоши ципелице и донесем их кући, увек кажем: „На, гле како су лепе, како су чисте. Немој одмах да их поцепаш, у здрављу и срећи да их носиш!“

Здрава и срећна! Девојчице, то је главна ствар. Можда ће ти некад бити боље ципелице, кад их будеш сама куповала, боље и скупље, главно је да их носиш задовољна.

Једном је добила Владоша лепе беле свилене ципелице, златом везене. Лепа црнокоса госпођица била их је направила и донела Владоши на дар. Тада је била Владоша још мала, три године ако је имала. Обукли смо је у белу хаљину, на глави је имала шеширић од белих чипака, на ногама беле чарапе и те свилене ципелице које јој је дала госпођица. Где год је дошла, свуда је показивала своје ципелице. Отишли смо и госпођици да се покажемо и захвалимо. Владоша је ишла што је могла опрезније и све је преда се гледала у земљу. Кад смо дошли госпођици, села је уморна у кут на диван.

„Уморна сам“, рекла је, „страшно сам уморна. Сутра нећу обути беле ципелице. Сувише се мора на њих пазити. Зар не, беле ципелице нису за сваки дан. Зар не, беле ципелице су само за празничне дане?“

Потврдили смо јој.